

Oratoriumverenigingen in kerk goed bezocht

Er klinkt verwachtingsvol gefluister wanneer het inspelen van de strijkers stopt. Her en der een kort kuchje. Dirigent Piet Hulbos recht de rug, stoke omhoog. Het beroemde 'Ein deutsches Requiem' van Johannes Brahms gaat beginnen.

Bijna een jaar hebben de Christelijke Oratoriumverenigingen IJmuiden en Aalsmeer gewerkt aan een gezamenlijk najaarsconcert.

Vrijdagavond spelen ze met 154 orkest- en koorleden voor zo'n 260 toeschouwers stukken van Brahms en Mendelssohn Bartholdy in de IJmuidense Nieuwe Kerk.

'Ein deutsches Requiem' is een oratorium gemaakt om nabestaanden troost te bieden. Het duurt zo'n 70 minuten en bestaat uit 7 delen, met teksten uit het Oude en het Nieuwe Testament.

Na ongeveer een uur gaat sopraan Maja Roodveldt staan voor een solo met het koor. Sommige toeschouwers sluiten de ogen om de muziek nog geconcentreerder te kunnen beluisteren. Roodveldt blijft in de sfeer van troostrijke muziek: 'Ook gij hebt dan nu wel droefheid, maar ik zal u weerzien en uw hart zal zich verblijden en niemand ontnemt u uw blijdschap', zingt ze.

Willy Renz uit IJmuiden zit in een van de kerkbanken geroerd te luisteren: „Deze mu-

ziek laat ik gewoon maar op me afkomen. Soms komt het op een geweldige manier bij me binnen en dan sta ik echt te tippen. Dan kan ik bijna euforisch worden.”

Na de pauze staat het Schicksallied' van Brahms op het programma. Een stuk dat rustig begint, maar verderop heel onstuimig wordt. Het lichaam van dirigent Pieter Hulbos schokt van links naar rechts als de klanken van orkest en koor aanzwellen naar een muzikaal hoogtepunt. Het nummer gaat over de wildheid van het leven en de mens die zich metaforisch soms blindelings van een rots af laat storten.

Als laatste stuk deze avond de luchtige psalm 42 van Felix Mendelssohn Bartholdy.

Op een kerkbank fluistert een oudere dame haar buurvrouw iets in. Ze heeft de tekst van deze psalm vorig jaar op de rouwkaart van haar overleden echtgenoot gebruikt.

Half elf is het concert afgelopen. Veel mensen gaan met een tevreden gevoel naar huis.

Zo ook Willem van Ossen uit Krommenie: „Het koor zong als een eenheid, heel gelijkmatig, niemand stak boven de ander uit. Je kon dat vooral bij de rustige nummers goed horen. Ik heb een mooie avond gehad.”